

Leeve Eero: Põhikoolis on näha rohkem silmasära

Leeve Eero on Tallinna 32. Keskkooli kunsti- ja kunstiajalooõpetaja, kelle juurest käivad läbi kõik meie kooli õpilased – ta õpetab klasse viiendast kaheteistkümnendani. Lisaks on ta värvika stiili ja õpetamismaneeriga, ei karda asju nimetada õigete nimedega ning selgitab kunstistiile kõigile arusaadaval viisil. Kuna aga kunstitunnis on nii paljust muust rääkida, ei jää kunagi muljet, nagu meeldiks õpetajale üks või teine asi rohkem. Tegelikult on asjad teisiti.

Millal otsustasid saada õpetajaks?

Väga lihtne vastus. Olen kogu oma kooliea alates esimesest klassist käinud Rakvere 3. Keskkooli kunstiklassis, kuhu sai sisse ainult konkursiga ja ma kartsin, et ma ei saa sisse, sest mul läks pilt nässu – aga võeti küll. Seal oli umbes 30 õpilast ja me tegelesime viis korda nädalas sügavuti kunstiga ja ilmselt see on mul nii veres, et pidin sellega jätkama... Meil olid ka väga vinged õpetajad, kes meiega tohutult omast initsiatiivist tegelesid. Nende õpetajate eeskujul tahtsin samuti seda noortele hakata pakkuma.

Kas selle juures on midagi, mis on tõeliselt keeruline?

Kõige keerulisem on võib-olla see, kui ma näen, et inimesed ei taha vastu võtta. Mina tahan neile midagi õpetada, aga nemad ei taha kuulata – magavad või lobisevad –, ei taha vastu võtta siiralt pakutud teadmist. See on mulle kõige keerulisem.

Kas pigem eelistad õpetada põhikooli või gümnaasiumi? Miks?

Alguses eelistasin mõlemaid, aga viimasel ajal tahan pigem olla põhikoolis – seal on seda silmasära ja innukust rohkem. Seda on veel näha. Gümnaasiumis on see sära silmades millegipärast kustunud. Ma olen mõelnud, miks see nii on. Noored tunduvad olevat ülekuhjatud erinevate kohustustega ja pingega, nii et nad on kustunud, huvipuudusega. Neilt lihtsalt tahetakse liiga palju.

Mis sind õpetama inspireerib?

(Ohkab heldinult) Oo, see, et kunsti puhul on tulemus peaaegu kohe näha! Tööd valmivad, füüsiliselt saab näidata, teen õpilaste töödest näitusi; nende tööviljade nägemine konkurssidel, see on inspireeriv ja annab jõudu. Muidugi põhikooli puhul ka see, et neile tohutult meeldib kunstitunnis käia, tahavad ise midagi luua ja teha.

Millised on sinu lemmikuimad loovad ülesanded?

Kõige ägedamad on need, mille kohta ütlevad lapsed ise, et see on äge, näiteks täna üks üheksanda klassi poiss ütles, et tänane haiku koostamine ajalehest oli kõige ägedam kunstiülesanne, mida ta teinud oli. On olnud ka ägedaid kunstiteemalisi lauamänge, ma loodan, et nüüd üheteistkümnendike stiilikaardid tulevad ka toredad, et tuleb välja häid asju. Mulle see ülesanne väga meeldib.

Kuidas sa jäid rahule juubeli jaoks tehtud koolikalendriga?

Jäin väga rahule. Kuna see hõlmab nii paljusid klasse – esimesest kaheteistkümnendani –, siis selle materjali kokkukogumine ja organiseerimine on päris aeganõudev, aga kui see materjal tuleb, siis ta tuleb üllatavalt hea. Nii häid töid ma isegi sageli ei oska oodata! Mõned tööd mõjuvad kalendris paremini kui teised – trükk muudab töö loomulikku olemust palju. Tegelikult on olnud ettepanekuid, et teha igal aastal kalendreid, sest õpilastele see ülesanne väga meeldib. Neile väga meeldib võistelda, oodata, et millal tööd valitakse, et ehk nad võidavad, eriti gümnaasiumis on seda võistlusmomenti.

Mida juubeliks soovid?

Ahah, noh, see koht. (Muigab)

Soovin koolile seda, et meie mõnus õhkkond säiliks. Selle all pean silmas suhteid kolleegide vahel, õpilaste ja õpetajate vahel, kõiki muid personalisuhteid. Et oleks mõnus, soe, sõbralik – sest suhted panevad paljudele asjadele aluse. Et endiselt oleks kõigil tore olla! Et me kõik tuleksime kooli hea meelega.

Helena Väinmaa, 11A